

Het chateau

Catherine Cooper bij Boekerij:

De cruise
Het resort
Het chalet
Het chateau

Catherine Cooper

HET CHATEAU

*Een schitterend kasteel.
Een stel op de rand van de afgrond.
Een geheim dat hoe dan ook uitkomt.*

Vertaald door Percy Balemans

Met oprechte dank aan de wetenschappers, de onderzoekers, de artsen, het medische personeel en de vrijwilligers. Jullie zijn stuk voor stuk geweldig.

ISBN 978-90-492-0869-1

ISBN 978-94-023-2757-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Chateau*

Omslagbeeld en -ontwerp: © Pinta Grafische Producties

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Percy Balemans

© 2021 Catherine Cooper

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ik hou je hand vast terwijl je nog een laatste paar keer inademt te midden van de vele apparaten waarop je bent aangesloten in het ziekenhuis. Je ogen zijn gesloten en je ziet er vredig uit. Ik streel je wang, die klam en koud aanvoelt, maar je reageert niet. Ik weet niet of je je er eigenlijk wel van bewust bent dat ik bij je ben. Je bent nog te jong om nu al uit het leven te worden weggerukt. Het is zo oneerlijk. Dit is niet jouw schuld. Iemand zal hiervoor moeten boeten.

PROLOOG

Oktober

Chateau Amaryllis is een perfect Frans sprookjeskasteel waar je elk moment een prinses of Doornroosje verwacht tegen te komen. Het lijkt wel een kasteel uit een pretpark of een film.

Veel van de chateaus in de omgeving zien er in eerste instantie adembenemend uit, zoals Aura en Nick hebben ervaren sinds ze een paar maanden geleden in de Mozène-regio in het zuiden van Frankrijk zijn aangekomen. Maar van dichtbij is het vaak anders. In sommige chateaus waar nog wijn wordt geproduceerd, zien de proeflokalen er bijvoorbeeld indrukwekkend uit, maar als je op weg naar het toilet een blik werpt in de ruimtes die niet voor het publiek zijn bedoeld, zoals Aura altijd probeert als ze de kans krijgt, ziet het er meestal nogal haveloos uit. Vaak is het niet zoals het lijkt.

Maar in Chateau Amaryllis is alles precies zoals het lijkt vanaf de buitenkant, in ieder geval het fysieke voorkomen. Het is niet toegankelijk voor het publiek, want dat zou Thea, de eigenaresse, onbeschaafd vinden, maar als je het geluk hebt dat je er wordt uitgenodigd, blijkt alles er voortreffelijk uit te zien. De vier torentjes zijn bedekt met keurig in het gelid geplaatste leistenen. Je hoeft in Chateau Amaryllis dus niet met emmers naar de zolder te rennen wanneer het regent. De enorme, met lood omlijste ramen vertonen geen barsten en vanavond is elk venster helder verlicht, zodat het chateau er nog indrukwekkender uitziet als je komt aanrijden via de met echte fakkels omzoomde oprijlaan. Overdag zou je kunnen zien dat de enorme, onlangs nog geschilderde luiken een subtiele lichtblauwe kleur hebben. Geen typische keuze voor deze regio, maar speciaal samengesteld door een ambachte-

lijke kleurexpert in Marokko. Nu het bijna donker is, zorgen de luiken een beetje voor een dreigende sfeer, maar desondanks zal niemand ontkennen dat het chateau prachtig is.

Binnen zijn het enorme atrium en de verschillende verdiepingen met balkons van gedetailleerd bewerkt metaal verlicht met wat eruitziet (en ruikt) als honderden Diptyque-kaarsen. De enorme kristallen kroonluchter in het midden fonkelt in het licht van de vlammetjes. Jonge obers en serveersters in traditionele zwart-witte kostuums, voor de gelegenheid aangevuld met zombiemake-up en nepbloed, lopen rond met zilveren dienbladen vol flûtes met champagne.

Het is Halloween en in het normaal gesproken zo smetteloze chateau hangen overal nepspinnenwebben. Een paar acrobaten verkleed als demonen buitelen en draaien in twee enorme hoepels boven de glimmende flagstones, zo te zien zonder veiligheidskabels, wat aan de gekostumeerde gasten op de grond bewonderende kreten ontlokt.

Van het atrium naar de tuin loopt een pad dat wordt verlicht met nog meer fakkels. Aura, Nick en de anderen in hun groepje lopen over het gras naar de feesttent, die bijna zo zwart is als de nacht en ook bedekt is met nepspinnenwebben. Zombies en spoken springen tevoorschijn om de arriverende gasten even speels te laten schrikken. Er klinken gilletjes van vreugde en van angst. Deze engerds zullen later een show opvoeren, speciaal gecoreografeerd voor dit feest, want Thea kan haar gasten natuurlijk niets presenteren wat ze al eerder hebben gezien.

Seb en Chloe lopen, verkleed als een duivel en een kat, met een camera en een microfoon op een lange steel achter Aura en Nick aan. Helen volgt op een afstandje. Ze voelt zich een beetje bloot in haar sexy verpleegstersuniform, voor de gelegenheid bespat met nepbloed en aangedikt met gescheurde netkousen.

Ze draagt Bay, die als een schattige pompoen is verkleed. De kleine Sorrel in zijn favoriete spidermanpak, dat hij normaal gesproken eigenlijk nooit aan mag, trippelt naast haar terwijl hij haar hand stevig vasthoudt. De kinderen kijken ademloos en met grote ogen om zich heen: ze hebben nog nooit zo veel drama en spektakel gezien. Aura is stiekem erg tevreden met haar heksenkostuum en Nick voelt zich niet helemaal op zijn gemak in zijn zwarte cape met enorme capuchon en een zeis in zijn hand, als de Dood in hoogsteigen persoon.

Een jonge vrouw die verkleed is als Mary Poppins met zombiemake-up (heel subtiel, om de kleintjes niet te laten schrikken), ziet de kinderen en wijst Helen waar ze hen heen kan brengen. Een hoek van de tuin is speciaal ingericht voor de kinderen, met een springkussen in de vorm van een spookkasteel en een kleine tent die deze avond als speelruimte dient. In de tent staan een paar kinderreisjes in vergelijkbare outfits, een lage tafel in de vorm van een doodskest, al gedekt met zilverkleurig plastic servies, en een verduisterde hoek met kinderbedjes voor wie wil slapen. De wollige dekentjes in de bedjes zijn pompoenoranje met zwarte spinnenwebben erop geprint en de kussentjes bestaan uit opgevulde monsterachtige figuurtjes. Er is overal aan gedacht.

Op het eerste gezicht klinken alle stemmen Brits, maar er zijn ook Amerikaanse accenten, een paar Nederlandse en af en toe iets Duits of Italiaans. Niemand spreekt Frans, maar hier en daar klinkt iets van een Frans accent. Thea spreekt geen Frans, dus als je tot haar wereld wilt worden toegelaten, moet je Engels spreken. Ze is er niet aan toegekomen om de taal te leren. Tot nu toe vindt ze dat ook niet nodig.

Er zijn zo'n tweehonderd gasten. Veel gasten, onder wie Aura en Nick, zijn uitgenodigd omdat ze in chateaus in de buurt wonen. Thea gaat ervan uit dat mensen die in een

chateau zoals het hare wonen ook haar type zijn. Tot nu toe zat ze er nooit ver naast, maar dat kan natuurlijk altijd veranderen.

De rest van de mensen hier zijn de crème de la crème van de expats die Thea tot nu toe heeft ontmoet. Gepensioneerde bankiers, creatieve types zoals trouwfotografen en musici, een paar families met ambitieuze vaders die op en neer forensen terwijl hun minder ambitieuze echtgenotes op het platteland achterblijven met de kinderen. Een onevenredig aantal gepensioneerde politiemannen. Niet echt de entourage die ze zelf zou hebben uitgezocht, maar de meesten zijn op hun eigen manier wel acceptabel, of in elk geval op de een of andere manier nuttig voor haar.

Het diner is een enorm succes. Een varken aan het spit doet het altijd goed, ook al vindt Thea het eigenlijk een beetje vulgair. Ze heeft er een vleugje chic aan toegevoegd door het door obers te laten uitserveren aan de lange tafel op het gras (een buffet is volgens Thea zó declassé), na de enorme schalen met fruits de mer die zijn samengesteld met verse ingrediënten die vanochtend nog vanuit Bretagne zijn overgebracht. Het is zó belangrijk dat zeevruchten echt vers zijn, want ze wil natuurlijk geen risico's nemen.

Als bijgerecht bij het geroosterde varkensvlees staan midden op elke tafel kunstige saladecreaties, ontworpen door een culinaire kunstenaar met wie ze ooit een korte affaire had in Londen en gemaakt door een klein cateringbedrijf in het nabijegelegen stadje. Ze zijn niet zo mooi als de oorspronkelijke kunstwerken, maar Thea vindt ze indrukwekkend genoeg.

Ze is vooral tevreden over het dessert, dat een enorm contrast vormt met de rest van het diner: een hoek van de

tuin is omgetoverd tot een kermis waar de gasten ijs gemaakt met stikstof of ambachtelijke suikerspinnen in verschillende volledig natuurlijke smaken kunnen bestellen. Er zijn ook huisgemaakte marshmallows die in een bijna twee meter hoge chocoladefontein kunnen worden gedoopt.

Alles is gewoon perfect. Het is een feest dat niemand van de gasten ooit zal vergeten, daarvan is Thea overtuigd. Er worden niet veel extravagante feesten georganiseerd in de Mozène, zelfs niet door het handjevol mensen dat dit kan betalen, zoals Thea. Maar Thea heeft geld en ze houdt van uitspattingen, dus waarom zou ze zich inhouden? Ze kijkt met een tevreden glimlach toe hoe Seb inzoomt op het blauwe ijs dat tevoorschijn komt uit de witte damp. Ze is verrukt dat haar chateau nu ook op tv te zien zal zijn.

Dan klinkt er een gil. En daarna nog eentje. Iemand die Thea niet kent, een van de serveersters, is hysterisch aan het huilen en gillen.

‘Bel een ambulance!’ schreeuwt ze tussen haar gesnik door. ‘Er ligt hier een lijk. Er is iemand vermoord.’

DEEL EEN

1

September, Mozène, Frankrijk

Aura

‘Ik kan nauwelijks geloven dat we hier echt wonen!’ zeg ik. ‘Moet je dat uitzicht zien! Daar zal ik nooit aan wennen.’ Glooiende heuvels strekken zich voor me uit zover het oog reikt, helemaal tot aan de bergen, waarvan de toppen met sneeuw zijn bedekt. Het is adembenemend mooi.

Nick kijkt op van de tafel waar hij door een catalogus van zo te zien wel duizend verschillende boormachines zit te bladeren. Hij zucht. ‘Ja. Het is adembenemend. Of dat wordt het, als we het eenmaal hebben opgeknapt.’

Hij staat op en draait zich om naar het chateau. Het is een typisch Frans chateau zoals je ze in alle reisprogramma’s ziet. Alleen zijn alle luiken half verrot en bungelen de meeste nog maar net aan de muur. In een van de torens loopt een enorme scheur van de bovenste verdieping naar de grond. ‘Moet je dit nou zien!’ zegt hij terwijl hij naar het chateau gebaart. ‘Waarom is het zo verdomde groot en staat het bijna op instorten? Wat hebben we ons op de hals gehaald?’

‘Nick! Doe niet zo raar! Het wordt echt geweldig. Als we eenmaal klaar zijn, zullen we ons eigen woongedeelte hebben, voor ons en de jongens, en een gedeelte voor betalende gasten, precies zoals we hadden bedacht. Misschien ook nog een studio voor yoga en schilderen en zo, waar we themaweken kunnen organiseren. Wie wil nou níét een tijdje op zo’n plek doorbrengen?’

Hij glimlacht. ‘Ja. Je hebt vast gelijk. Het zal heel speciaal

zijn als het eenmaal allemaal klaar is.’ Hij blaast lucht in zijn wangen. ‘Er is alleen zo veel te doen...’

We kijken allebei naar het afbrokkelende pleisterwerk, het eeuwenoude houtwerk waarvan zo veel verf is afgebladderd dat je niet meer kunt zien welke kleur het ooit was, en het modderige veld met hier en daar nog plukjes heg en vaste bloeiende planten van wat ooit een keurig aangelegde tuin was.

Ik verplaats Bay naar mijn andere heup en hij drukt zijn kwijlende snoet in mijn nek. ‘Ik weet het,’ zeg ik, ‘maar het is toch fantastisch dat onze jongens hier kunnen opgroeien? Bovendien heb ik een idee. Ik heb iemand gevonden die ons kan helpen en het kost ons helemaal niets.’

Op dat moment klinkt diep in het huis het gehuil van Sorrel. Nick geeft mij een veelzeggende blik. ‘Dat was het middagdutje. Ik ga wel.’

Ik zet Bay op een deken met een paar houten blokken en ga voorzichtig op een gammele oude stoel zitten die de vorige eigenaren hebben achtergelaten, samen met zo’n beetje alle meubels die hier de afgelopen eeuw ooit in gebruik lijken te zijn geweest. Ik open Facebook op mijn iPad. Ik log in op Expats in Mozène, mijn favoriete Facebookgroep sinds we, na alles wat er thuis is gebeurd, hebben besloten dat een nieuwe start in Frankrijk het beste was voor ons allemaal. Zonder de groep was deze hele verhuizing me denk ik niet gelukt.

Ik neem een foto van het uitzicht en post deze met de tekst:

Eindelijk in Frankrijk! Zo blij! 🇫🇷

Er verschijnen felicitaties van een heleboel mensen. Er dansen vrolijke ballonnetjes over het scherm. Ik glimlach. Ik heb het gevoel dat ik sommige van hen net zo goed ken als mijn

vrienden thuis, zo vaak hebben we de afgelopen maanden met elkaar gesproken.

Er verschijnt bijna meteen een notificatie van een privébericht onderaan het scherm van mijn telefoon. Het is niet goed te zien op dit kleine formaat, maar ik heb de profielfoto eerder gezien en weet dat het een foto is van een man van middelbare leeftijd in een dure sportauto.

Welkom in Frankrijk! Kan niet wachten
om jullie nieuwe plekje te zien xxxx

Ik glimlach. Sinds ik me heb aangemeld voor deze Facebook-groep heeft Frank me zo goed geholpen met allerlei adviezen, van hoe ik iemand kon vinden om met de tuin te helpen en een zwembad aan te leggen, tot de regels voor thuisonderwijs in Frankrijk. Frank woont bovendien vlakbij. Ik hoop dus dat we vrienden kunnen worden en dat hij me kan voorstellen aan een paar van de andere mensen die hier wonen. We willen natuurlijk niet alléén met expats optrekken, maar mijn Frans is niet zo goed, dus lijkt het toch handiger om met de expatgemeenschap te beginnen.

Dank je! Ik laat over een week of
twee wel iets horen, als we wat meer
gesetteld zijn x

Nick verschijnt met Sorrel, die chagrijnig in zijn oogjes wrijft.

‘Hé schatje! Heb je lekker geslapen?’ zeg ik.

Hij schudt zijn hoofd en steekt een vingertje in zijn mond.

‘Geluidjes in de kamer.’

Ik zet hem op mijn schoot en kus hem op zijn hoofdje. ‘Oude huizen kraken altijd, schattebout, niets om bang voor te zijn.’

Hij legt zijn hoofdje tegen mijn borst terwijl hij op zijn vinger blijft zuigen.

‘Oké schatjes,’ zeg ik terwijl ik Sorrel teruggeef aan Nick, ‘jullie gaan nu fijn met papa spelen zodat ik binnen aan de slag kan gaan.’

Het interieur van het chateau is koud vergeleken met de verrassende septemberhitte buiten. Ik kan nog steeds niet geloven dat we met de opbrengst van ons kleine huis in Londen zoiets hebben kunnen kopen. De ongelijkmatige terracotta tegels zijn prachtig, maar voelen koud en ook een beetje zanderig aan onder mijn blote voeten. Het is donker hier in de hal, maar als ik de stenen wenteltrap in een van de torens oploop, stroomt het licht naar binnen via de enorme ramen op de bovenste verdieping. Helemaal bovenin is een ronde kamer. Dat wordt mijn werk- en spreekkamer. Sommige ruiten zijn gebarsten en de houten vloer is zo verrot dat het waarschijnlijk gevaarlijk is, dus wil ik nu liever niet dat de kinderen hier komen. Zodra het allemaal is gerenoveerd, zal het er fantastisch uitzien.

Ik ga achter mijn laptop zitten. Gelukkig heeft Frank al internet voor ons geregeld voordat we aankwamen. Ik denk niet dat mij dat was gelukt met mijn paar woordjes Frans.

Aan: Seb@frenchfancy.co.uk; Chloe@frenchfancy.co.uk
Van: Sorrelsmummy@gmail.com

Hoi Seb en Chloe, ik hoop dat alles goed is met jullie.

We kijken echt uit naar jullie komst morgen. Is er nog iets wat we alvast voor jullie moeten regelen? We verwachten morgenvroeg ook werklieden die het

zwembad gaan graven en voor zover ik heb begrepen gaat dat een paar weken duren.

Kunnen jullie me laten weten hoe laat we jullie kunnen verwachten? Ik heb voor jullie allebei een kamer ingericht. Verwacht geen luxe, jullie zullen het moeten doen met wat we nu hebben!

Groeten,
Aura

Nick was niet erg enthousiast toen ik vertelde dat ik een camera-ploeg had uitgenodigd in ons nieuwe huis, vooral niet na alles wat er in Londen was gebeurd. Hij was bang dat het voor nog meer ongewenste aandacht zou zorgen. Maar ik wees hem erop dat het goede reclame zou zijn voor de *chambres d'hôtes*, want er zijn inmiddels zo veel mensen die zo iets aanbieden dat je er alles aan moet doen om op te vallen. Het tv-programma volgt mensen die naar Frankrijk verhuizen om een nieuw leven te beginnen. Ik kijk er al jaren naar en droomde er altijd van om dit ook te doen. Ik kan nog steeds bijna niet geloven dat het programma nu over mij gaat. Ik heb Nick beloofd dat hij op de achtergrond kan blijven. Ik regel alles met de cameraploeg en zorg ervoor dat ze hem niet meer lastigvallen dan absoluut noodzakelijk. Ik denk dat het ook leuk voor de kinderen zal zijn om te leren hoe een tv-programma wordt gemaakt. En om heel eerlijk te zijn lijkt het me leuk om mezelf op tv te zien en oude vrienden jaloers te maken met onze prachtige nieuwe plek. Alles wat hiervoor is gebeurd, is nu verleden tijd. Het is allemaal vergeten. We kijken alleen nog maar vooruit, naar de toekomst.

September, Mozène

Aura

De cameraploeg en de werklieden die het zwembad gaan graven arriveren bijna tegelijkertijd. Ik laat Nick alles met de werklieden regelen omdat zijn Frans net iets beter is dan het mijne. Ondertussen breng ik de tv-mensen naar hun kamers. Ze blijven hier om te beginnen ongeveer twee maanden en daarna komen ze af en toe terug om te zien hoe het met ons gaat. Blijkbaar zullen ze ons vierentwintig uur per dag volgen, zodat ze alles meekrijgen van ons leven hier. Ik vind dat niet erg, ik zie het als een excuus om alvast mijn vaardigheden als gastvrouw te oefenen voor als de chambres d'hôtes klaar zijn.

De 'crew' bestaat uit twee personen die een stuk jonger zijn dan ik had verwacht, nog begin twintig. Seb is de producer en regisseur, Chloe is de researcher en runner. Volgens mij zijn ze geen stel en ik vind het onbeleefd om naar zoiets te vragen, dus heb ik voor ieder een kamer ingericht op de bovenste verdieping van het chateau. Als ik dat fout heb en ze liever samen op één kamer willen slapen, dat moeten ze dat zelf maar regelen.

Er stonden heel veel meubels in Chateau Ricane. Voor zover ik kan zien stelt het meeste niet veel voor en ik betwijfel of er iets van echte waarde tussen zit. Ik ben het allemaal nog aan het uitsorteren om te kijken wat we kunnen gebruiken en wat we kunnen upcyclen. Het lijkt me wel leuk om zo veel mogelijk van de oorspronkelijke spullen te houden. Er zijn een paar kasten in redelijk goede staat en gelukkig stond er in de meeste kamers al een bed toen we aankwamen, hoewel

de matrassen nogal doorgelegen zijn. Uiteraard koop ik nieuwe zodra er betalende gasten komen, maar daar heb ik nog geen tijd voor gehad. De tv-ploeg moet zich maar even behelpen.

Nadat Seb en Chloe hun tassen naar hun kamers hebben gebracht, verschijnen ze weer in de keuken beneden. Dit is mijn favoriete plek in het huis, of dat gaat het in elk geval worden zodra het er eenmaal echt is opgeruimd. Er staat een enorm gietijzeren fornuis, zo'n beetje het enige in het chateau dat er min of meer nieuw uitziet en dat de keuken in de winter ongetwijfeld heel warm en gezellig zal maken (maar voor nu eerlijk gezegd een beetje té warm is). Er liggen prachtige flagstones op de vloer, het raam biedt uitzicht op de tuin en er hangen afschuwelijke kastjes die we er zo snel mogelijk uit moeten slopen. Het is lunchtijd voor de jongens en ze zitten aan tafel pasta met pesto te eten (uit een potje, maar wel biologisch). Ooit zal ik basilicum in de tuin planten en mijn eigen pesto maken. Ik heb een pot thee gezet voor Seb en Chloe.

‘Wat willen jullie eerst doen?’ vraag ik. ‘Beginnen jullie vandaag al te filmen of willen jullie eerst rondkijken en je installeren en zo? Even kijken waar jullie de beste shots kunnen maken? Zo zeggen ze dat toch bij de televisie?’

Seb neemt een flinke slok van zijn thee. ‘We beginnen vanmiddag met filmen, als je dat goed vindt. Maar we willen vooral dat jullie blijven doen wat jullie normaal gesproken elke dag doen. Wij kiezen gewoon uit wat we nodig hebben. Daarom blijven we zo lang bij jullie. Het idee is om het uiteindelijke programma natuurlijker te laten overkomen dan andere programma's in dit genre.’

Ik knik. ‘Oké. Nou ja, zoals jullie weten beginnen de werklieden buiten het zwembad te graven, dus misschien willen

jullie daar iets mee doen. Nick houdt toezicht. Ik hou vooral de jongens in de gaten. En halverwege de middag moet ik naar het stadje om onze HappyHelp op te halen van het station.'

'HappyHelp?' vraagt Chloe.

'Ja! Het is een fantastisch concept, speciaal voor jongeren die reizen. In ruil voor accommodatie en eten doen ze elke dag een paar uur klusjes voor je. Nou ja, vijf dagen per week. Ze hebben natuurlijk ook vrije tijd! Het meisje dat vandaag komt, gaat vooral op de jongens passen terwijl ik me met andere zaken bezighoudt. We zullen haar waarschijnlijk ook vragen om af en toe schoon te maken en zo.'

'Dus eigenlijk een au pair, maar dan onbetaald?' vraagt Chloe.

Ik frons. Ik weet dat ze hier nog maar net zijn, maar tot nu toe vind ik Seb van de twee het aardigst.

'Nee, niet echt,' zeg ik. 'Ik zie het meer als een werkuitwisseling. Wij bieden een bed, maaltijden en de belevenis van een leven in Frankrijk. En zij helpt met de kinderen. Niemand dwingt haar, ze wil zelf hierheen komen.'

Chloe knikt, maar ik zie dat ze een zelfgenoegzaam lachje probeert te onderdrukken. 'Mooi. Klinkt ideaal,' zegt ze.

'Ik vind van wel. Als het goed uitpakt, nodigen we er misschien meer uit. We hebben hier zo veel ruimte. Sommige mensen in mijn Facebookgroep hebben hele teams die helpen met hun renovatie en andere dingen, maar het schijnt gemakkelijker te zijn in juli en augustus, want dan reizen alle studenten. In deze tijd van het jaar moet je in zekere zin gewoon accepteren wat je kunt krijgen. Vooral als je zo afgelegen woont als wij. We zijn niet echt aantrekkelijk voor jonge mensen. Er is hier niet bepaald een nachtleven!' Ik lach, maar ik hoor zelf hoe onoprecht het klinkt.

'Goed,' zegt Seb. 'In dat geval laten we jou hier bij de

jongens en gaan wij bij het zwembad kijken. We willen later dan natuurlijk nog wel jullie nieuwe gast ontmoeten. Hoe heet ze?’

‘Helen. Ze was al hier in de buurt, daarom kon ze op zo’n korte termijn beginnen. Daar ben ik echt heel blij mee.’

September, Mozène

Aura

Ik rij langzaam naar het station om Helen op te halen. Ik ben er nog steeds niet aan gewend om aan de verkeerde kant van de weg te rijden. Ik heb een foto van Helen gezien op haar HappyHelp-profiel en ik heb haar verteld welke auto ik heb, dus hopelijk herkennen we elkaar.

Er blijken maar twee mensen uit te stappen op ons slaperige stationnetje en een van hen is een man, dus is het meteen duidelijk wie Helen is.

‘Helen?’ vraag ik terwijl ik met uitgestrekte hand op haar af loop. ‘Ik ben Aura. Leuk om je te ontmoeten. Hoe was je reis?’

Ze is niet helemaal wat ik me van haar had voorgesteld. De foto op haar profiel was vast niet recent. Ze is minstens een paar jaar ouder dan ik en zeker ouder dan de gemiddelde rugzaktoerist. Het is moeilijk om haar leeftijd te schatten. Eind dertig of zo? Misschien zelfs begin veertig. Ze ziet er vrij kleurloos uit met haar schouderlange, onopvallende haar en een beetje sjofele spijkerbroek en t-shirt.

‘Prima, dank je wel,’ zegt ze. ‘Ik hoefde niet ver te reizen, ik moest alleen een paar keer overstappen.’

‘O fijn. Waar was je hiervoor?’

‘In de buurt van Montauban,’ antwoordt ze. ‘Daar heb ik ongeveer een maand op een boerderij geholpen.’

Ze is niet echt toeschietelijk, maar misschien is ze moe. Of verlegen. ‘Dat klinkt enig!’ zeg ik enthousiast. ‘Het gezin daar leek erg onder de indruk van je hulp.’

Ik bloos. Ik heb nog nooit ‘personeel’ gehad, zelfs geen schoonmaakster, en ik weet eigenlijk niet hoe we met elkaar moeten omgaan. Helen is natuurlijk ook niet echt personeel, dit is een werkuitwisseling, een culturele belevenis, zoals ik tegen Chloe zei toen ze meteen haar oordeel klaar had. Ik had het gezin waar ze hiervoor heeft gewerkt om een referentie gevraagd en ze waren vol lof over haar. Ik schaam me er niet voor om Helen te laten merken dat ik om een referentie heb gevraagd. Ik ga toch niet zomaar iemand in huis halen?

‘Ja, het was een heel fijne plek en ze hebben me warm ontvangen,’ zegt Helen. Misschien wil ze zo aangeven dat ze niet verwacht te worden behandeld als personeel. ‘Het was alleen tijd om verder te gaan. Het idee van een sabbatical is om te reizen, niet om het hele jaar op dezelfde plek te blijven.’

‘Ik hoop dat je het bij ons net zo naar je zin zult hebben,’ zeg ik. ‘Het huis is op dit moment niet bepaald luxueus, want we zijn pas net aangekomen, maar je zult de omgeving vast prachtig vinden, vooral als je van de natuur houdt.’

Ze knikt. ‘Ik kijk ernaar uit. Het lijkt me heel spannend om in een chateau te slapen.’

Mijn hart zwelt van trots. Ik kan nog nauwelijks geloven dat we nu in een chateau wonen, ook al stort het om ons heen bijna in.

Ik laat Helen haar kamer zien, die mooier is dan de kamers die ik Seb en Chloe heb gegeven, want ik wil dat ze zo lang mogelijk blijft. Ze zit een verdieping lager dan hen en een verdieping hoger dan wij en de jongens. Er zijn dan nog steeds kamers over. Ik kan er maar niet over uit dat we zo veel ruimte hebben.

‘Dank je, het ziet er mooi uit,’ zegt ze, maar ze lijkt niet erg onder de indruk. Misschien had ze niet verwacht dat het er zo haveloos uit zou zien.

‘Dan laat ik je even alleen zodat je kunt uitpakken. Ik ga theezetten en dan kun je kennismaken met Nick en de jongens,’ zeg ik.

Ze knikt. ‘Dat is goed, dank je wel.’

Mijn telefoon piept. Een appje van Frank:

Hoi. Hoe is het daar?

Ik glimlach. Hij is zo aardig en attent.

Oké. Druk. Mijn HappyHelp is net gearriveerd. Weet nog niet wat ik van haar moet denken. En de cameraploeg is er ook. Er gebeurt van alles!

Klinkt alsof je een pauze kunt gebruiken!
Zal ik langskomen en thee voor je zetten? Misschien neem ik wel taart mee...

Ik glimlach. Frank is zo behulpzaam sinds ik me heb aangemeld bij English Speakers in Mozène en het zou leuk zijn om iemand te ontmoeten die hier woont. Even voelt het heel eenzaam dat we hier helemaal niemand kennen.

Waarom niet? Kom anders morgen. Zou leuk zijn om je te ontmoeten. Ik kijk ernaar uit
xxxx

Tijdens het avondeten lijkt Helen meer ontspannen en begin ik haar aardiger te vinden.

‘Vertel eens, Helen, waarom ben je naar Frankrijk gekomen?’ vraagt Nick.

‘Ik heb een sabbatical genomen. Ik werkte in de IT bij de gemeente en kreeg een aanbod voor vrijwillig ontslag. Om allerlei persoonlijke redenen had ik behoefte aan verandering van omgeving, dus leek het me een unieke kans.’

‘Absoluut! Als je niets hebt wat je bindt, kun je zo’n kans maar beter grijpen,’ zegt Nick.

Ze knikt. ‘Ja.’

Ik neem aan dat ze met ‘persoonlijke redenen’ bedoelt dat haar relatie op de klippen is gelopen, maar ik ga uiteraard niet doorvragen.

‘Had ik dat ook maar gedaan toen ik de kans had,’ zegt Nick. ‘Nu is het te laat!’ Ik geef hem een zogenaamd speelse tik op zijn arm, maar zijn woorden komen hard bij me binnen. Als we het zouden kunnen overdoen, zouden we waarschijnlijk allebei alles anders doen.

‘Niet dat ik niet gelukkig ben hier met mijn fantastische gezin,’ voegt hij er haastig aan toe als hij de uitdrukking op mijn gezicht ziet.

We waren nog maar net een paar jaar afgestudeerd toen ik zwanger raakte van Sorrel. Ik had in die tijd veel gelezen over hormonen, chemische stoffen en big pharma en was gestopt met de pil. We dachten dat we voorzichtig waren, maar blijkbaar niet voorzichtig genoeg.

Aanvankelijk raakte ik in paniek. We waren toch zeker nog veel te jong voor een baby? Maar hoe meer ik erover nadacht, des te meer raakte ik ervan overtuigd dat Moeder Natuur het zo had bedoeld. En wie was ik om daar tegenin te gaan? Nick was aanvankelijk minder enthousiast, maar we praatten